

närris ja pinas temma süddant ja ikka hü-
dis ta nuttes: oh issa! mo kallis issa!
nüüd saad sa omma wanna ea sees minno
pärrest naertud ja teotud! Nüüd pead sa
minno pärrest nuttoga hauda minnema!
Keif rahwas, kes sedda kuulsid, nutsid
temmaga, ja se aus kanga-plekia ütles ta
wasto: ärra nutta, mo poeg! sa seisad
Jummala warjo al; sest sa auustad omma
issat; ja minno tenistusse, fenni kui Jum-
mal sind omma nouga aitab. Mul läh-
háb maiaš abbi tarwis, ja sinno peäle ma
lodan. Bõm wottis sedda nouu tännoga
wasto, ja sai wägga rõõmsaks, kui ta selle
perremehhe jummalakartlikkud wiisid ja sed-
da waikist ja rahholist ello näggi, mis selle
maia sees aeti. Ea arwas ennast omma
issa maiaš ollewad. — Monne päwade
pärrest kirjotas ta omma issale üht ramato,
mis sees ta temmale teada andis, mis sug-
u temmaga olnud, ja palus ni paljo rahha
et

et ta saaks ennesele jälle sárgid ja ridid osta.
Agga mis wastust ta sai? Ea issa kirjo-
tas temmale jälle:

Mo armas poeg,

Nuttes ollen ma sedda ramato luggend,
mis sa mulle kirjotand; sest mo issa-süd-
da ei woi sul mitte so hádda sees abbiks
jouda, egga koppikast rahha sulle lákkita-
da. Keif mo warra, mis Jummal mul
annud, on tulle-kahjo lábbi otsa sanud —
mul polle ennam rahha, egga ridid, egga
leiba — ma ellan sest, mis woerad armust
mulle annawad, ja mis so bed waesed om-
ma náppo-tõga jouawad tenida. Jum-
mal sago meid ja sind aitma. Nutto ja
kurwastusse pärrest ma ei woi sul ennam
kirjotada. Já agga Jummalat kartma —
sedda palluwad so bed ja so issa.

Kotthard Bõm.

Minnestus fippus nore Bõmi peäle, kui
ta sedda ramato lugges, ja ta langes Ma peäle
mahha.